

[Øllgaard.]

der er rimeligt, hvad der er økonomisk overkommeligt for erhvervslivet. Det vil jo i mange tilfælde bero på et skøn, og det er på det punkt, opfattelserne brydes, og hvor det bliver udvalgets opgave at få dem til at bøje sig mod hinanden.

Vi tror ikke på, at det princip, som lovforslaget er udtryk for, at samle hele erhvervslivet i een lov, er brugeligt. Der vil efter vor opfattelse opstå altfor mange urimeligheder ved at samle alt under een hat. Dertil er vort erhvervslivs vilkår altfor forskellige. Det vil også rent lovteknisk blive altfor uoverskueligt. Vi har principielt den opfattelse, at det vil være langt det bedste at dele loven i tre love, en lov om arbejderbeskyttelse indenfor landbrug, gartneri og skovbrug, en lov, der gælder handels- og kontorvirksomheder, og en lov om arbejderbeskyttelse for industri og håndværk og andre virksomheder. Angående det sidste område vil jeg gerne fremhæve, at der her må tages et særligt hensyn til håndværket og til de små virksomheder. Man kan nu engang ikke anvende samme lineal for en stor fabrik som for en lille håndværkervirksomhed, hvor mester selv står sammen med en svend og en lærling. Man må i det hele taget ved en sådan lovgivning tage et rimeligt hensyn til livets mangfoldighed og livets krav. Det er netop derfor, at en lovgivning af denne art er ret vanskelig at udforme i paragraffer. Imidlertid mener vi ikke, at man overfor dette, at sætte paragraffer op, skal give op og overlade det hele til administrationen. Vi vil fra vor side være på vagt imod, at administrationen får for megen magt, og imod, at administrationen i det hele taget svulmer op til det helt urimelige indenfor dette område.

Jeg vil håbe, at socialdemokratiets forhandlingsvillighed må vise sig at være noget større og noget mere positiv end i sidste rigsdagssamling, hvor man godt kunne have fået loven gennemført. Jeg vil tilsiige venstres villighed til at gå ind i en fordomsfri forhandling om en arbejderbeskyttelseslovgivning på det grundlag, som jeg her har forsøgt at skitsere.

Stæhr Johansen: Dette lovforslag har hvert år under de skiftende socialministre

været forelagt for det høje folketing. Det er nu sjette gang, det forelægges, og i udvalgene har det i alle disse år gennemgået en grundig behandling, og mange ændringsforslag har været stillet.

Jeg skal ikke her i dag komme ind på en gennemgang af lovforslagets enkeltheder, men blot henvise til de indlæg, som tidligere har været fremført her i tinget fra mit partis side, og kun i hovedtræk resumere vore indvendinger mod lovforslaget i den foreliggende form.

For det første er lovforslaget rodet og lidet overskueligt. Det vil være næsten umuligt for den almindelige erhvervsdrivende at finde ud af, hvad loven forlanger af ham, og det vil skabe en kolossal usikkerhed for hele erhvervslivet.

Ved at optage alle arbejdsforhold under loven uanset risikomomenternes forskellighed artethed skaber man en ensretning, vi ikke betragter som heldig. Vi mener, at risikomomenterne af ulykkesmæssig eller af sundhedsmæssig art er for uensartede af karakter og størrelsesorden indenfor de forskellige erhverv til en sådan ensretning. Det er klart, at risikomomentet for folk, der er beskæftiget på kontor, er betydelig mindre end for folk, der er ansat f. eks. på en maskinfabrik. Der er ligeledes stor forskel på landbrugets og skovbrugets arbejdsvilkår, hvor arbejdet som regel foregår i fri luft, og så de arbejdsvilkår, der forekommer i fabrikker og kontorer.

Efter vor opfattelse bør det være et mål for enhver lovgivning, at de krav, der stilles, er formuleret så klart og tydeligt, at borgerne kan se dem af loven. Jeg tror ikke, nogen vil modsige mig — ikke engang den højtærede socialminister —, når jeg hævder, at dette krav i hvert fald ikke er opfyldt i det forslag, der her foreligger. Jeg er her ganske enig med venstres ærede ordfører, når han siger, at loven bør opdeles i tre områder. Jeg mener, at det bør være en absolut betingelse for, at denne lov kan nyde fremme her i tinget, og jeg henstiller også, at man opdeler loven i for det første en lov om arbejderbeskyttelse indenfor landbrug, skovbrug og gartneri, endvidere som lov nr. 2 en lov om arbejderbeskyttelse indenfor handels- og kontorvirksomheder og tilsidst en lov om arbejderbeskyttelse på